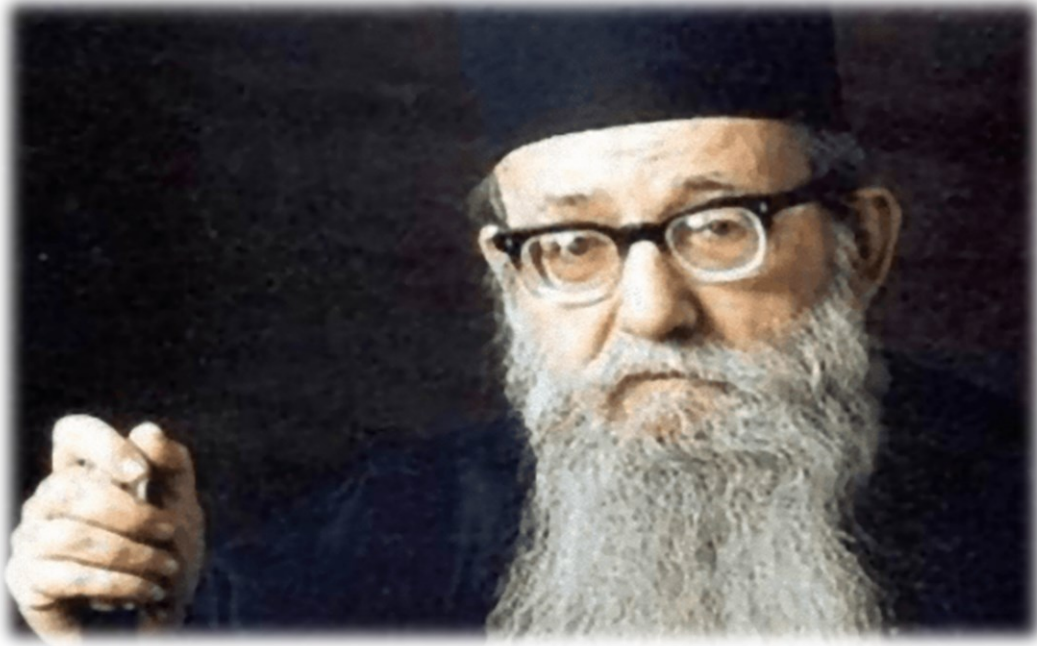

Να εξαλειφθεί η βλαστήμια.

Επίσκοπος Αυγουστίνος Καντιώτης (†).

Ήμουν μικρό παιδάκι στο χωριό μου, που τότε είχε πολλούς κατοίκους, 3.000 ανθρώπους – και τώρα πια δεν έχει ούτε 400. Οι γονείς μας κι όλοι οι μεγαλύτεροι είχαν πάει στον πόλεμο της Μικράς Ασίας. Πολέμησαν με ανδρεία, έφτασαν μέχρι την Άγκυρα. Αλλά μετά, καταστροφή! Απ' τους 200 που είχαν φύγει από το χωριό μας, μόνο 30 επέστρεψαν. Δυστυχία... Κλαίγαμε, όλο το χωριό θρηνούσε για τους σκοτωμένους και τους αιχμαλώτους· μια βδομάδα δε φάγαμε, ψωμί δε βάλαμε στο στόμα. Κάθισαν έξω από την εκκλησία οι στρατιώτες με τα κουρελιασμένα ρούχα τους, ξυπόλητοι, με τα πόδια τους πρησμένα, τα μάτια κόκκινα, κλαμένοι. Και ρωτούσαν οι γέροι: «Ρε παιδιά, πώς το πάθαμε; γιατί αυτή η συμφορά;» Ο ένας έλεγε: «Φταίνει οι Ρώσοι». Ο άλλος έλεγε: «Φταίνει οι Άγγλοι». Άλλοι έλεγαν: «Φταίνει οι Ιταλοί»... Ένας λοχίας, που πολεμώντας έφτασε ως την Άγκυρα κι είχε αριστείο ανδρείας, λέει: «Παιδιά, δε φταίνει ούτε οι Ρώσοι ούτε οι Γάλλοι ούτε οι Άγγλοι... Εμείς φταίμε· από την ώρα που πατήσαμε στη Σμύρνη μέχρι που φθάσαμε στην Άγκυρα, βλαστημούσαμε το Θεό και την Παναγιά! Μας έφαγαν οι βλαστήμιες»...

Στην πραγματικότητα μας άξιζαν ακόμη μεγαλύτερες τιμωρίες. Αν ήθελε ο Θεός, έλεγε στον ήλιο, Φύγε μακριά, να γίνει η γη κρύσταλλο· ή,

Ζύγωσε στη γη, να την κάνεις κάρβουνο. Μας ανέχεται η άπειρη αγάπη του. Κανείς δε μας αγαπάει όπως ο Χριστός.

Τα δαιμόνια, αγαπητοί μου, δεν τολμούν να πουν λόγο κακό για τον Κύριο, τρέμουν. Κι ο άνθρωπος τι κάνει; Βλαστημάει· ανοίγει το στόμα του και βγάζει φαρμάκι, λάσπη, ακαθαρσία. Βλαστημάει τα θεία· το Θεό, το Χριστό, την Παναγία, το σταυρό, τους αγίους, τα καντήλια, τις κολυμπήθρες, τα πάντα. Ο άνθρωπος γίνεται χειρότερος κι από το διάβολο. Γιατί ο διάβολος πολλά κάνει, αλλά ένα αμάρτημα δεν το κάνει· στα τόσες χιλιάδες χρόνια της ηλικίας του ως τώρα, δε βλαστημάει. Τρέμει.

Δεν είμαι προφήτης, αδέλφια μου, είμαι αμαρτωλός σαν εσάς· αλλά φοβάμαι. Σας το λέω και γράψτε το. Εάν δεν ληφθούν μέτρα να πάψει η βλαστήμια στα γιαπιά, στα σχολειά, στα μαγαζιά, στα καράβια, στο στρατό, παντού, εάν δεν ληφθούν δρακόντεια μέτρα ώστε το όνομα του Χριστού μας να είναι σεβαστό και άγιο, καμιά νύχτα θα γίνει κανένας σεισμός χειρότερος από τους προηγούμενους, και δεν θα μείνει «λίθος επί λίθον» (Ματθ. 24:2) επάνω στην αμαρτωλή αυτή γη, που δεν υπάρχει ούτε ένας να διεκδικήσει την τιμή του ονόματος του Θεού!

Γι' αυτό, αδελφοί μου, να προσπαθήσουμε να εξαλειφθεί η βλαστήμια, και μέρα-νύχτα να ευχαριστούμε και να δοξάζουμε το Θεό, που είναι αγάπη, αγάπη μεγάλη και απέραντη. Δόξα στο Θεό· δόξα στην αγία Τριάδα, στον Πατέρα και στον Υιό και στο άγιο Πνεύμα, νυν και αεί και εις τους αιώνες των αιώνων.

**Από το βιβλίο: Επισκόπου Αυγουστίνου Καντιώτη, Διαχρονικές
Λυτρωτικές Αλήθειες. Εκδόσεις "Ορθόδοξος Κυψέλη", Θεσσαλονίκη.**

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>